

La fallida de les finances públiques força la pressió sancionadora dels ajuntaments

Una multa com un cop de puny

L'ofensiva de les finances estatals i municipals, amb Barcelona al capdavant, ha provocat una veritable patacada en les consciències i les butxaques dels ciutadans que fins ara s'havien escapat de pagar multes. Encara que no siguin seves.

La Guàrdia Urbana de Barcelona ha reforçat les mesures de vigilància pels carrers de la ciutat amb l'objectiu de sancionar tant com pugni les infraccions dels

Ha espantat milers de ciutadans. I n'ha ficats molts dins el mateix sac: mals conductors, bons conductors i, sovint, qualsevol conductor. Quedarà en el record dels ciutadans com la prova pilot de la futura política d'embargament generalitzat. I els ciutadans de Barcelona, però no sols ells, n'han estat, per unes quantes setmanes, les estrelles indiscutibles. Més de 21.000 ordres de blocatge de comptes corrents per deutes a les finances municipals. I 20 dies de termini legal perquè els caiguts en desgràcia puguin abonar l'import de la sanció a les oficines municipals. Però ja ho diu Joan Torres, regidor de l'àrea de la via pública: els deutes només concerneixen els ciutadans que tenen cinc multes impagades o més en el seu expedient o bé aquells que no han pagat les infraccions considerades greus.

De totes maneres, aquesta és una veritat a mitges. De bon principi ja hi ha un 30% d'errors informàtics. I una lectura política massa fàcil. Les finances muni-

cipals estan escurades. Barcelona ja ha superat fa temps el punt màxim d'endeutament tolerat (30%) sobre el pressupost global de la ciutat. Tota infraestructura, o projecte estratègic es troba subordinada a acords d'alt nivell que, per als teòrics del maragallisme, haurien de tenir en compte la teoria de la doble capitalitat; una provisió de fons excepcional fruit d'un acord polític entre l'ajuntament i el govern central.

Mentrestant, la maquinària burocràtica de Barcelona aplica una doble estratègia de supervivència: asfixia els contribuents de la ciutat, però es converteix, també, en el primer morós davant les empreses privades, moltes de les quals ja es troben en suspensió de pagaments per l'aberrant demora en els tràmits de cobrament dels seus encàrrecs olímpics. Un terror a mitja veu que ja ha afectat algunes empreses —del sector del vidre, per exemple—, vinculades a les obres de la Vila Olímpica. L'administració, tanmateix, fa l'orni. Perquè l'administració

no té comptes corrents embargables.

L'Agència estatal d'Administració Tributària (Finances) vehicula les sancions que depenen de la Direcció General de Trànsit seguint els criteris establerts per la Llei 33/1987 dels pressupostos generals de l'estat, la qual llei permetia la modificació dels processos d'embargament i situava en primer lloc el diner en efectiu o en comptes oberts en entitats de dipòsit. El Reglament General de Recaptació posterior, un Reial Decret de 1990, ratificava les pràctiques d'embargament de comptes, efectuades ara de forma generalitzada per l'Ajuntament de Barcelona.

Tot amb tot, hi ha fórmules més subtils. Així, retenir les devolucions de la renda, quan hi ha multes impagades, es resol —si hi ha prou saldo— amb un "acord de compensació" que implica l'inevitable descompte i el desblocatge consegüent de la devolució. Diputacions i ajuntaments apliquen esquemes de recaptació similars i estableixen convenis per a ga-

rantir-ne l'efectivitat. Però tota multa, lleu o greu, acaba pagant-se.

Tot plegat fa que comencin a aparèixer societats mercantils que "negocien" les multes". Barcelona Centre de Serveis (BCS), empresa estrenada tot just fa pocs dies, proposa als seus hipotètics clients un pacte ben simple, a partir d'una quota anual de 8.000 pessetes. Per aquest preu, el client envia per correu les multes a BCS i aquest en gestiona l'anul·lació davant les autoritats competents. ¿Com? Un equip d'advocats en negocia el descàrrec amb les agències tributàries utilitzant la pressió paralizado-

ordenat l'execució forçosa contra els seus béns". Si transcorreguts vint dies naturals des de la presentació de les diligències, no hi ha ordres contràries, l'oficina, tot i sentir-ho molt perquè Eulàlia Clotas és una bona clienta, haurà de fer efectiu al Tresor públic l'import embargat. Després de l'espant, la perplexitat: es tracta de 4.276 pessetes.

La història és, com tantes altres, rocambolesca. El destinatari de la multa no era ella sinó el marit, mort ja fa dos anys. La data de la multa correspon a l'any 1982 i es referia a l'impagament d'una llicència fiscal que no havien de-

Joan Torres, regidor de l'àrea de via pública de l'ajuntament de Barcelona.

J. MORERA

meva situació econòmica fos més consistent". Fa dos anys, Jordi Peris no tenia cap feina estable Ara té un contracte temporal. Certes garanties, "i un sou de misèria." A 31 de març rebia al domicili familiar una carta, a mà, de la delegació territorial de Finances avisant-lo que en un termini immediat li embargarien tots els comptes, fins a un valor de 24.000 pessetes, si no pagava degudament les multes.

—Però no penso pas pagar.

—¿Per què?

—No estic per discursos.

—¿Almenys ja saps a què t'exposes?

—No vull pensar-ho. L'únic que sé és que no penso pagar.

—Tampoc no et tocarà més remei.

—Doncs, si m'hi obliguen, passaré a la clandestinitat.

—¿Què vols dir?

—Tinc un compte corrent a la Caixa, a penes 30.000 pessetes, i abans de vint dies penso deixar-lo buit. Em vull muntar un pis amb la noia, i em fan falta tots els calers.

—També et poden embargar els béns.

—Home, ja ho hem pensat. Per si de cas, el pis de lloguer anirà a nom del meu pare.

Les "amenaces de Finances" l'han acabat de cremar. Jordi Peris dona a aquesta aventura la interpretació que es mereix:

—Sóc una de les persones que ha servit aquest país fent de voluntari olímpic i així m'ho paguen.

—?

—No em tornaran pas a ensarronar, no.

Oriol Malló

conductors.

D. UMBERT / J. MORERA

ra dels recursos. BCS garanteix un èxit del 50%, si bé tenint en compte que és molt més fàcil de negociar amb les finances locals que no pas amb les centrals i advertint els clients que les multes més susceptibles de negociació són les d'aparcament en doble fila, invasió de cruïlles, estacionament de vehicles damunt les voreres o sorolls. Infraccions *malvades* com l'embriaguesa i l'excés de velocitat és força més difícil que defugim la clatellada de l'estat.

De moment BCS és una experiència incipient, que s'anuncia a través de les bústies i el boca-orella, però que pren exemple de Madrid on, de fa un trimestre, s'hi han instal·lat empreses de gestió de multes. El futur és d'elles. La ràbia, dels ciutadans.

QUAN TOCA PAGAR

Eulàlia Clotas té 58 anys i és una dona enrabiada. Li acaben de "retenir el saldo dels comptes" perquè "l'administració ha

manat mai. De les 3.230 pessetes inicials s'ha passat amb recàrrecs, interessos de demora i costos, a les 4.276 pessetes actuals. Al final de l'absurd, la il·legalitat. Els hereus d'Enric Clotas són els seus tres fills i la vídua, però la legislació no preveu en cap cas que es pugui embargar el compte corrent d'una dona pel sol fet de ser vídua. Només els hereus són responsables dels actes dels difunts. Però tres mil pessetes són suficients per a trasbalsar l'equilibri dels vius i el repòs dels morts. I demostrar que les pràctiques d'embargament s'amplien més enllà de les multes de trànsit.

El mal de Jordi Peris són les multes. Aquest missatger, d'una empresa d'arts gràfiques, s'havia acostumat a passejar la companya o algun amic amb la seva atrotinada i sorollosa Vespino. Sense casc. Perquè fa dos anys no era obligatori. En una sola nit, dues patrulles van enxampar-lo, però el Jordi es va estimar més de no signar cap de les multes. "Jo ja sabia que al final pagaria, però quan la